



הוא והיא

אלפי נערות ורבות צעירות בכל חלקי העולם מתמלאים רגשי נחיתות ובושה, שעה שתקופת חדוות הצמיחה אצלם הופכת לעינוי התבגרות.

הרבה שמות קראו לאותם "פצעי בגרות", אך בשפת המדע הם נקראים "אקנה" (Acne) פצעים אלו מתהווים דווקא בשנות חיינו היפות ביותר. סיבתן פשוטה: תאי עור צומחים במהירות, ותאי העור המתים אינם נושרים אלא סותמים את נקוביות העור. מצד שני הבלוטות שפעילותן גדולה מיצרות שומנים. השומנים, שהיו צריכים לצאת דרך הנקוביות, נעצרים ע"י העור הסתום ועל-ידי כך מתהוות נקודות שחורות ופצעים מכוערים. מה עוד שפצעים אלו עלולים להשאיר סימנים לתמיד.

הלנה רובינשטיין, אשר הקדישה את חייה לטיפוח החן והיופי, השקיעה מחקר שנים במעבדותיה עד שהמציאה את התכשירים הבדוקים Bio Clear, והביאו רוחה למיליונים של בני נוער בארה"ב ובאירופה. כיום יכולים כל נער ונערה ישראלים ליהנות מנסיון בדוק זה ולהפטר מיסורי פצעי "אקנה".

תכשיריה המרפאים של הלנה רובינשטיין יאפשרו לך בכמה שבועות צפרים לקבל עור טהור מפצעים ונקי מרובים, בריא ויפה. והדרך פשוטה...

1. רחיצת הפנים ב-Bio Cleanser בבוקר ובערב מטהרת את העור.
2. לרענן עור פניך ב-Water Lily Skin Lotion להורדת השומנים וליצוב העור.
3. משחת Bio Clear משלימה את הטיפול ומיועדת לרפוי העור.
4. ולשער ראשך Bio Shampoo קשקשים הם אחד הגורמים ל"אקנה".

חוברת הסבר מיוחדת על מלחמה בפצעי "אקנה" ושמירת העור תשלח חינם לכל דורש במעטפה סגורה וחלקה עם סימון אישי. נא לפנות בכתב למחלקת פצעי עור, מעבדות הלנה רובינשטיין, ת.ד. מס' 1, מגדל העמק.

אין לדחות למחר. כדאי להתחיל היום. כל הדרוש לך יימצא בחנויות התמזקים הרשאים למכור את מוצרי הלנה רובינשטיין. שם ידעו גם ליעץ לך אישית. הטיפול יעיל, קל ונוח. עור טהור הוא לא רק יסוד למראה נעים אלא גם להרגשה טובה.

Helena Rubinstein

אמנות

מחול

דו-קיום בשיעמום

לונדון פסטיבל בלט ממחיש את האפשרויות של דו-הקיום בשלום, לפחות בי שטח האמנות, בין שני הגושים. זהו תיאטרון בלט מערבי מובהק, שיצירותיו הראשיות (נערת השלג ואגם הברבורים) נוצרו בידי הכוריאוגרף הסובייטי ולאדימיר בור-מיסטר, כשגם יצירות משניות, כמו הסול-פדים, הב בעלי כוריאוגרפיה רוסית טיפוסית.

דו-קיום כזה הוא אולי חשוב ויפה, אבל חסר-חיים. הכוריאוגרפיה הסובייטית גור שאת אופי דומה לזה של הבלט הרוסי ה"קיסרי. היא שמה את הדגש על שיאים של יכולת טכנית, על חשבון ההבעה. הדיקור, השיכלול והמשמעות, שהם המטרה העיקרית של בלט זה, מביאים לכך שהוא הופך ל"שעשוע חזונית בלבד, כשישחק בפורמט יות קרות וחסרות-חיים בא במקום תוכן ממש וכושר-ביטוי מימי.

אין ספק שברשות הלונדון פסטיבל בלט צוות של רקדנים ובלרינות המסוגל להדהים ולרתק בכישרון הביצוע הטכני שלו. בוכבים כגון גילפין, מרילין בור, אירנה בורובסקה וקליר סומבר, עדיין קוצרים תשואות-התפעלות. אולם נראה שחלפו הימים בהם לסיכונים אנושי, ואפילו הוא מושלם, עשוי לספק את דמיונו של הצופה כחומר גלם לייצור תחויות.

התזמורת הסימפונית של חיפה, המלווה את הבאלט, ממלאת את מה שמחסירה ה"כוריאוגרפיה בתחום הדמיון — היא מזכירה בהתחלת תזמורת של מכבי-אש.

זימרה

אל לפני המהפכה

הוא היה בן שלוש כשעזב את עיר-הנפט באק, על חופו של הים הכספי, ועלה לארץ-ישראל. 43 שנים לאחר-מכן עדיין מתנגנים בקולו צלילי הנקישה של מאות בארות הנפט, הרי הרים והמרחבים מספג בילדותו.

הוא עומד זקוף, ללא נוע, ידיו שלובות, ורק שפמו הגינאי, שרידי לסתו חרידי רק תו מתנועעים. קולו העמוק, קול הבס, רור עם בטונים צלילים זמדהדים. אם נפלו חומת יריחו — לקול צלילים כאלה קרסו. אילקה רוחה — הוא הלל רבינוביץ — שר שירים רוסיים.

תווים גנוזים. בצעירותו רצה להיות זמר-אופרה. משך ארבע שנים למד פיתוח קול אצל מורה רוסית זקנה. התיים רצו אחרת. הלל רוחה, חבר קיבוץ רמת-היתרון, חייל בצבא הבריטי, נכה קטוע-רגל, פקד בעירית תל-אביב, ואחר-כך חליץ וזמר שירי-עם ישראלים, נאלץ לנצור כל אותן שנים את החלום בלבד. הוא שמר אותו יחד עם עמודית-חיים שנים של שירים רוסיים.

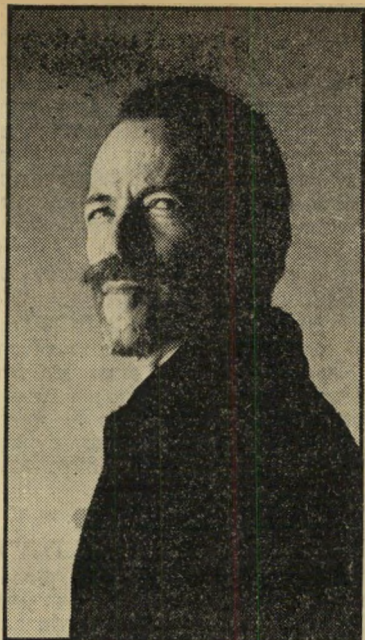
לא היו אלה השירים של תקופת המהפכה, שמגנינותיהם שרתו אחר-כך פיומנים יש-ראליים. היו אלה אותם המכונים "השירים הקלאסיים". האחרון שבהם חובר לפני המיי-שם שנה. מאז גם לא שרו אותם, מלבד באופרות.

למרות שורשיהם של שירים אלה שקור עימק עמוק בתולדותיו של העם הרוסי, אפשר לשייכם לחמשת הגדולים של האסי-כולה הלאומית, הידועים בשם "החמישיה הרוסית". החמישיה (ציור קרוא, בלקייב, רימסקי-קורסקוב, בורודין ומוסורגסקי) הח"דירו ליצירותיהם את רוח השיר והמחול הרוסי העממי. ניקולאי רימסקי-קורסקוב עצמו השלים אוסף של מאה שירי-עם רוסיים, מוסורגסקי שילבם לאופרה בוריס גור-דונוב, ואילו בורודין לנטיף איגור.

לדיבור יש מנגינה. אז נולד סוג חדש של לחן — הרציטטב המלודי, מנגינה המעוצבת לפי נטיות קול הדיבור. משום כך לא יוכל שום זמר איטלקי, ולוא גם הסוב ביותר, לשיר שיר רוסי קלאסי כי-ראוי.

עולם הצלילים של המוסיקה הרוסית הוא קהה, דבר הקשור במבנה האופי הרוסי. זוהי אולי גם הסיבה שהקומפוזיטורים הרוסיים הירבו לכתוב מנגינות לקול בס, וב-הכירם את יכולת הקול, מיצו את כל ה"אפשרויות הטמונות בו.

העובדה שאילקה הוא דובר רוסית מיל-דוה, ושהוא בעל קול בס עמוק, עושה או-תו למבצע אידיאלי של השירים הרוסיים



זמר אידיקה

תחת שפם גינאי, חלום ילדות

הקלאסיים. בסוף החודש הוא עומד לערוך קונצרט-יחיד ראשון של שירים אלה.

הוא שר את השיר הטטרי מתוך הנטיף איגור, את שירת הוויקינגים של רימסקי-קורסקוב, באלאדה על נאפוליאון וחייליו, הקמים לתחיה מתחת לשלגי רוסיה, פרי עטו של מיכאל גלינקא, המורה הרוחני של "החמישיה הרוסית", והוא שר את ה"יוח" ניים ("משוך") המפורסם, אותו ביצע של-יאפין הגדול.

לפעמים נראים השירים כמו דיקלומים, מיקצביהם בלתי-רגילים, ההרמוניות שלהם מסורסות, אך הם בעלי עוצמה וביטוי רב. בקולו של אילקה, שהכין את הקונצרט שלו בעזרתו של חנן ויטנברג, יש עדיין משהו מחוספס. הוא אינו מלווה עד הסוף. אולם דווקא פרט זה עושה את קולו נעים לאוזן, ואת שירתו לטבעית וכנה, למרות מיקצוציותה.

תיאטרון

מה עשנה התכנית?

לחם ושעשועים (תיאטרון היחיד של שחמון ישראלי) הוא מונולוג ארוך של מוקי הגדול, ליצן הקירקס, שמיקי הלוליינית, אהובת לבבו, כרוה עם בן-זוגה להופעה, סבסטיאן. מוקי הגדול בוכה כמו ילד קטן על העולם המצחיק שבו הוא חי, וכשנגמר לו מלאי הכאבים על אהבתו הנכזבת, הוא בוכה בשורות מונולוגים קטנים יותר את כאבה של האנושות כולה.

הקו המחשבי של פילוסופיה בפרוטה זו



שחקן ישראלי

במקום איטריות — דיסה

הוא: "... צריך תמיד לצחוק, שלא יראו מתי אתה בוכה... צריך תמיד למרוח ב" לבן את הפנים שלא יראו מתי אתה מת-וויר..."

תחנת רדיו כפרח. מוקי הגדול אומר בין השאר: "משנה מקום מה זה משנה?" אותה שאלה אפשר לשאול לגבי שמעון ישראלי: "משנה תכנית מה זה משנה?" כי במרכזו של תיאטרון-היחיד עומד השחקן, שכל כמה שישתנה החומר המושם בפיו, הוא לא ישתנה, ושמעון ישראלי הוא אר-תו אמן בידור בשתי תוכניותיו הקודמות, למרות המיקרופון האולטרה-מודרני בו הוא משתמש ולמרות התמליל שכתב ניסים (בג-די המלך) אלוני.

המיקרופון היפאני בו משתמש שמעון הוא תחנת אלחוט זעירה שנועדה ליצור את הרושם כאילו אין הוא משתמש ב"מיקרופון. בפרת שעל חולצתו מוסתר מיק-רופון זעיר ממנו יוצאים חוטים לסוללה ה"מותקנת בכיס מכנסיו האחורי. מכשיר זה שולח גלי רדיו לתחנת קליטה מאחורי הקלעים המעבירה את הקול למקול. אלא שהצרה במכשיר זה, שהוא מחייב את שמ-עון לשיר כשפיו נטוי כל הזמן לכיוון ה"מיקרופון, מגביל אותו בהעויות פנים. הפ-רעות קוליות שונות, שינויי טון, מפריעים במיוחד בשעת השירה.

איריך במקום רבינוביץ. באשר ל-תוכנית עצמה, עשה ניסים אלוני עבודה מרושלת וגרועה. לרגע נדמה כאילו צבר בתוכנית זו את כל השאריות שנותרו לו מבגדי-המלך. אפילו ביטויים אופייניים לו באותה הצגה חוזרים על עצמם כאן: "שנגנה... גנטלמן... רייט!" רק ש-במקום ה"איטריות" יש כאן "דיסה" ו-במקום רבינוביץ, השם שנועד לתמצת את היתרון שבמין האנושי, מופיע כאן ארליך. את דמותו של המוקי, סמל ה"טראגי-קומיות, בנה אלוני רק על הצד ה"טראגי" את העלילה נטש באמצע ובכתובת הבדיחות שכת שמטרתו, בין השאר, היא גם לעורר צחוק. הפיומנים הבוודים שבתוכנית חסרים כנראה את תונו השלאגרים שהיו בפיו-מונים בתוכניותיו הקודמות. למזל של שמעון חל עליו הכלל: "משנה תוכנית, מה זה משנה?!"

בידור

אגדה - או בהמה?

הגמל המעופף (מועדון הרביעיה, יריד המזרח) היא התוכנית עליה רוכבים הארבי-עה שהיו ידועים כרביעיית מועדון התיאטר-ון. בדרם לעצמאות כלכלית. אלא שלרוע המזל זהו גמל ללא כנפיים של דמיון, כשי-רון או השראה. גמל עם כנפיים הוא בעלי-חי אגדתי. גמל בלי כנפיים הוא, כהגדרת-המילון: "בהמה מעלת-גירה וטמאה". קל להאשים את רוע המזל. במקרה זה, האשמה היא בחוסר יכולת השיפוט של אר-תם האחראים לברירת החומר ולהרכבה ה"תוכנית. הרביעיה עצמה (גדעון זינגר, יעקב בן-סירא, שמעון בר וואובן שפר) הוכיחה כבר בעבר כי, בהתבססה על חומר ראוי לשמו, היא להקת-הבידור הסאטירית מסי-1 של ישראל. אולם בתוכניתה הנוכחית, מאבדת הרביעיה את כל האשראי החיובי שצברה במשך שנים.

נידונים למאסר עולם. זוהי תוכנית המורכבת מכתריסר פיומנים וממערכון אחד, ששום נושא מרכזי או צורת-הגשה אחידה אינם מקשרים ביניהם. הפיומנים (של נעמי שמר, ידני מנוסי ואורי סלע) המוש-מעים, הם ברובם משעממים, מסורבלים וחסרי-רעיונות, אבל לעומת זאת המערכון (של שרגא פרידמן), הלועג בהומור של קצבים לחלקה של המיטרה בפרשת יוסליה שותמאכר, הוא דבילי.

מלבד הקווארטט של מוסיקה קאמרית של נעמי שמר, והפיומון חצי-לי של ידידי-סלע, עומדת התוכנית כולה ברמה של לה-קת בית-הסוהר המרכזי ברמלה, דבר המס-ביר, אולי מדוע נראים אנשי-הרביעיה על-הבמה כנידונים למאסר-עולם.

לשיא של חוסר-טעם מגיעה הרביעיה שעה שהיא מקדישה חלק ניכר מתוכניתה ללעג תפל וזול על חשבונם של דן בן-אמוץ וחיים חפר, על שהורחחו כספים מ"הצגת היה היו זמנים. פרט לעובדה שזוהי יריקה לבאר ממנה שתתה הרביעיה וגם רוחה, אפשר לשער לרגע שהרביעיה עצמה מופיעה שלא-על-מנת-לקבל-פרס.

נראה שאירות היריד השפיעה על הרבי-עה, הביאה אותם למחשבה שביריד אפשר למכור כל סחורה, אפילו זולה ופגומה. אין חוק נגד זה.